

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง ที่ ๑๐๒๘/๒๕๖๔

เมื่อผู้กล่าวหาให้การว่า เงินในบัญชีดังกล่าวมีการเบิกถอนไปเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒,๐๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท รวมเป็นเงิน ๒,๕๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท โดยผู้ต้องหาเป็นผู้เบิกถอนเงิน จึงฟังได้ว่า ผู้ต้องหาเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวในวัน เวลาตามหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวมีผลใช้บังคับอยู่ และเป็นไปตามเงื่อนไขการเบิกถอนเงินที่ผู้กล่าวหาทำไว้กับธนาคารให้ผู้ต้องหาเบิกถอนเงินได้ แต่จำนวนเงินที่ผู้ต้องหาเบิกถอนไปดังกล่าวนั้น เป็นจำนวนมาก ถึง ๒,๕๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท ในเวลาห่างกันเพียงแค่ ๗ เดือน ซึ่งเกินกว่าที่จะนำเงินดังกล่าวมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ทั้งผู้ต้องหาที่ไม่ได้ขออนุญาต ผู้กล่าวหาคนที่หนึ่งและผู้ต้องหาคนที่สองที่เบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าว ประกอบกับผู้กล่าวหาให้การยืนยันว่า ผู้กล่าวหาอนุญาตให้ผู้ต้องหาสามารถเบิกถอนเงินในบัญชีได้เพื่อนำไปใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และเบิกถอนได้ หากจำเป็นและต้องได้รับอนุญาตจากผู้กล่าวหา ก่อน ดังนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้เบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว ผู้ต้องหาต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้กับผู้กล่าวหา พฤติการณ์ของผู้ต้องหาจึงเป็นการครอบครองเงินของผู้กล่าวหา แล้วเบียดบังเอาเงินนั้นไปเป็นของตนโดยทุจริตผู้ต้องหาจึงกระทำความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ไม่ใช่ลักทรัพย์ในเคหสถาน ยัยการสูงสุดจึงมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานยักยอก

.....

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ ปีพ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาซึ่งเป็นภริยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ของนายชะ ผู้กล่าวหา และพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ผู้กล่าวหาได้เปิดบัญชีธนาคารกรุงเทพ เลขที่ และได้นำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปฝากไว้กับบัญชีธนาคารเลขที่ดังกล่าว หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้พยายามพูดโน้มน้าวผู้กล่าวหาหลายครั้ง โดยขอให้ผู้กล่าวหายอมให้ผู้ต้องหามีชื่อร่วมในบัญชีเงินฝากดังกล่าวเพื่อที่สามารถเบิกถอนเงินในบัญชีดังกล่าวได้ด้วยตนเอง จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ผู้กล่าวหาจึงยินยอมมอบอำนาจให้ผู้ต้องหาลงนามในเอกสารที่ใช้เบิกถอนเงินจากบัญชีได้แต่ให้เบิกถอนได้เท่าที่จำเป็นและจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้กล่าวหา ก่อน ต่อมาในวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๖๑ ผู้กล่าวหาและผู้ต้องหามีเหตุทะเลาะกัน ผู้กล่าวหาจึงออกจากบ้านเพื่อจะมาพักอาศัยที่บ้านพักอีกหลังหนึ่งและจะนำสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร บัตรเอ.ที.เอ็ม รวมทั้งเอกสารเกี่ยวกับที่ดินไปด้วย ปรากฏว่าสูญหายหาไม่เจอ ผู้กล่าวหาจึงได้ไปแจ้งความเกี่ยวกับเอกสารสูญหาย และในวันรุ่งขึ้น ผู้กล่าวหาจึงไปติดต่อธนาคารเพื่อขอออกสมุดบัญชีเงินฝากใหม่ จากการตรวจสอบในสมุดบัญชีเงินฝากเงิน เลขที่ พบว่าเงินได้ถูกถอนไปจำนวน ๒,๕๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท และตรวจสอบบัญชีเงินฝากเลขที่ ซึ่งเป็นบัญชีที่ใช้คู่กับบัตรเอ.ที.เอ็ม ปรากฏว่ามีการกดถอนเงินออกไป ๓ ครั้ง จำนวนเงิน ทั้งหมด ๕๐,๐๐๐ บาท ผู้กล่าวหาเชื่อว่าเป็นการกระทำของผู้ต้องหา เนื่องจากที่บ้านพักมีเพียง ผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาเท่านั้นที่พักอยู่ด้วยกัน ผู้กล่าวหาจึงได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา จากการตรวจสอบพบว่าเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ผู้ต้องหาได้ไปถอนเงินไปจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และ ๔๑,๑๑๔.๓๘ บาท และในวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ ผู้ต้องหาถอนเงินไป ๒,๐๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท และได้โอนเงินจำนวนนี้เข้าบัญชีผู้ต้องหา บัญชีเลขที่ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาในคดีนี้กับผู้ต้องหา ชื่นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

/พนักงานสอบสวน

พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา

พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๓ มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อผู้กล่าวหาให้การว่า เงินในบัญชีดังกล่าวมีการเบิกถอนไปเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒,๐๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท รวมเป็นเงิน ๒,๕๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท โดยผู้ต้องหาเป็นผู้เบิกถอนเงิน จึงฟังได้ว่า ผู้ต้องหาเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวในวันเวลาตามหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวมีผลใช้บังคับอยู่ และเป็นไปตามเงื่อนไขการเบิกถอนเงินที่ผู้กล่าวหาทำไว้กับธนาคารให้ผู้ต้องหาเบิกถอนเงินได้ แต่จำนวนเงินที่ผู้ต้องหาเบิกถอนไปดังกล่าว นั้น เป็นจำนวนมากถึง ๒,๕๓๐,๘๕๖.๑๖ บาท ในเวลาห่างกันเพียงแค่ ๗ เดือน ซึ่งเกินกว่าที่จะนำเงินดังกล่าวมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ทั้งผู้ต้องหาที่ไม่ได้ขออนุญาต ผู้กล่าวหาคนที่ จะเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าว ประกอบกับผู้กล่าวหาให้การยืนยันว่า ผู้กล่าวหามอบอำนาจให้ผู้ต้องหาสามารถเบิกถอนเงินในบัญชีได้เพื่อนำไปใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และเบิกถอนได้ หากจำเป็นและต้องได้รับอนุญาตจากผู้กล่าวหา ก่อน ดังนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้เบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว ผู้ต้องหาต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไปมอบให้กับผู้กล่าวหา พฤติการณ์ของผู้ต้องหาจึงเป็นการครอบครองเงินของผู้กล่าวหา แล้วเบียดบังเอาเงินนั้นไปเป็นของตนโดยทุจริตผู้ต้องหาจึงกระทำความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ไม่ใช่ลักทรัพย์ในเคหสถาน

ส่วนสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาหัวหิน เลขที่บัญชี

ของผู้กล่าวหา ที่ผู้กล่าวหาให้การว่าหายไปในช่วงที่ผู้กล่าวหาทะเลาะกับผู้ต้องหา และได้ย้ายออกจากบ้าน นั้น คดีไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่ชี้ให้เห็นได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้ลักเอาสมุดบัญชีเงินฝากดังกล่าวของผู้กล่าวหาไป

จึงมีคำสั่งดังนี้

๑. ชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕

๒. สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาฐานยักยอกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔

.....